

Arrest

**nr. 343 279 van 23 maart 2026
in de zaak RvV X / VIII**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J.-Y. CARLIER
Rue de la Draisine 2 / 004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 16 maart 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 9 maart 2026 tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J.-Y. CARLIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 augustus 2014 dient verzoekende partij een aanvraag in voor een visum lang verblijf met het oog op studies. Verzoekende partij verkrijgt een dergelijk visum en wordt op 16 oktober 2014 als student ingeschreven in het Vreemdelingenregister. In dit kader verkrijgt verzoekende partij op 27 oktober 2014 een A-kaart. Deze verblijfskaart wordt vervolgens verlengd tot 31 oktober 2020.

1.2. Op 8 mei 2019 dient verzoekende partij voor een eerste maal een verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Op 10 maart 2022 besluit de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder: het CGVS) tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Bij arrest van 26 september 2022 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partij.

1.3. Op 19 oktober 2022 werd een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*) aan verzoekende partij betekend.

1.4. Op 19 januari 2023 wordt verzoekende partij uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach dat op 6 februari 2023 voorzien is. Verzoekende partij zal niet verschijnen op deze afspraak.

1.5. Op 25 januari 2023 dient verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Finse autoriteiten. Op 2 februari 2023 richten deze autoriteiten een verzoek tot overname aan de Belgische autoriteiten op grond van artikel 18(1)d van de Dublin-III-Verordening. Op 9 februari 2023 aanvaarden de Belgische autoriteiten de overname en op 13 juni 2023 wordt verzoekende partij daadwerkelijk van Finland naar België overgebracht.

1.6. Op 14 juni 2023 dient verzoekende partij opnieuw een verzoek om internationale bescherming in, een zogenaamd volgend verzoek. Op 12 december 2023 besluit het CGVS tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij tekent tegen deze beslissing hoger beroep aan bij de Raad, doch deze eerdere beslissing vanwege het CGVS wordt bevestigd bij arrest nr. 309.792 van 12 juli 2024.

1.7. Op 3 januari 2024 dient verzoekende partij een aanvraag tot verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 9 maart 2026 wordt die 9bis-aanvraag onontvankelijk bevonden bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

1.8. Op 17 oktober 2024 dient verzoekende partij een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 16 december 2024 besluit het CGVS tot de onontvankelijkheid van dit verzoek.

1.9. Op 4 februari 2025 dient verzoekende partij een derde volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 18 april 2025 besluit het CGVS opnieuw tot onontvankelijkheid van dit verzoek. Het daaropvolgende beroep bij de Raad wordt verworpen in het arrest nr. 335.141 van 29 oktober 2025.

1.10. Op 7 november 2025 dient verzoekende partij een vierde volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 2 maart 2026 is het CGVS van oordeel dat dit verzoek opnieuw niet-ontvankelijk is.

1.11. Op 9 maart 2026 besluit verwerende partij ten aanzien van verzoekende partij tot een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar de grens (bijlage 13*septies*). Dit is de bestreden beslissing die als volgt, wordt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALEN PLAATS MET HET OOG OP VERWIJDERING EN TERUGLEIDING NAAR/VASTSTELLING VAN DE GRENS

Het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten is terug uitvoerbaar overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980

Aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten (1),
naam: **N. D.**

voornaam: **M. M.**

geboortedatum: (..)1984

geboorteplaats: **Buea**

nationaliteit: **Kameroen**

In voorkomend geval, alias:

Werd op 19.10.2022, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet), het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

Op 07.11.2025 heeft betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming ingediend. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van dit verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, § 3, van de wet opgeschort.

Op 16.02.2026 werd door DVZ een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen in toepassing van artikel 74/6, § 1, 2°, van de wet.

Op 02.03.2026 werd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid (volgend verzoek) genomen. Tegen deze beslissing is in toepassing van artikel 39/70, tweede lid, van de wet enkel een niet-schorsend beroep mogelijk.

Derhalve is het verzoek om internationale bescherming negatief afgesloten en is de verwijderingsmaatregel van 19.10.2022 overeenkomstig artikel 52/3, § 3, van de wet terug uitvoerbaar.

Terugleiding naar de grens/vaststelling van de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING/VASTSTELLING NAAR/VAN DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Uit het administratief dossier blijkt het risico op onderduiken actueel en reëel is:

- In toepassing van artikel 1, § 2, 3°, van de wet staat het vast dat de betrokkene in het verleden niet heeft meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit het dossier blijkt immers dat betrokkene een ICAM-coaching opstartte. Op 06.02.2023 werd betrokkene uitgenodigd voor een gesprek met de ICAM-coach. Betrokkene gaf geen gevolg aan deze uitnodiging en liet niet weten niet aanwezig te kunnen zijn. Bijgevolgd werd de coaching stopgezet op 06.02.2023. Derhalve staat het vast dat betrokkene blijkt heeft gegeven dat hij/zij niet meewerkt met de asielinstanties. Een vasthouding om de gegevens te verkrijgen die ten grondslag liggen aan het verzoek om internationale bescherming is derhalve opportuun.

In toepassing van artikel 1, § 2, 4°, van de wet is immers gebleken dat betrokkene zich niet aan volgende maatregel heeft gehouden: betrokkene kreeg op 19.10.2022 een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 30 dagen. Betrokkene gaf geen gevolg aan deze beslissing. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om te veronderstellen dat betrokkene zich in de toekomst evenmin aan de hem/haar opgelegde maatregelen zal houden.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 6°, van de wet staat het vast dat betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Op 04.11.2025 werd immers een negatieve beslissing genomen door de RVV. Vervolgens diende betrokkene een volgend verzoek om internationale bescherming in op 07.11.2025.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 8°, van de wet staat het vast dat betrokkene in België reeds meerdere verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene diende immers reeds op 08.05.2019, 14.06.2023, 17.10.2024, 04.02.2025 en 07.11.2025 verzoeken om internationale bescherming in, die negatief werden afgesloten.

Op basis van bovenstaande elementen is de DVZ van oordeel dat het risico op onderduiken actueel en reëel is.

Verzoek om internationale bescherming:

Het verzoek om internationale bescherming werd negatief afgesloten. Op 02.03.2026 werd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid (voglend verzoek) genomen. Tegen deze beslissing is in toepassing van artikel 39/70, tweede lid, van de wet enkel een niet-schorsend beroep mogelijk.

Artikel 3 EVRM – terugkeer:

Uit de beslissing van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 EVRM – medisch (complexe medische problemen)

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij/zij aan een ziekte lijdt die hem/haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Uit het administratief dossier blijkt het risico op onderduiken actueel en reëel is:

- In toepassing van artikel 1, § 2, 3°, van de wet staat het vast dat de betrokkene in het verleden niet heeft meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit het dossier blijkt immers dat betrokkene een

ICAM-coaching opstartte. Op 06.02.2023 werd betrokkene uitgenodigd voor een gesprek met de ICAM-coach. Betrokkene gaf geen gevolg aan deze uitnodiging en liet niet weten niet aanwezig te kunnen zijn. Bijgevolgd werd de coaching stopgezet op 06.02.2023. Derhalve staat het vast dat betrokkene blijf heeft gegeven dat hij/zij niet meewerkt met de asielinstanties. Een vasthouding om de gegevens te verkrijgen die ten grondslag liggen aan het verzoek om internationale bescherming is derhalve opportuun.

In toepassing van artikel 1, § 2, 4°, van de wet is immers gebleken dat betrokkene zich niet aan volgende maatregel heeft gehouden: betrokkene kreeg op 19.10.2022 een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 30 dagen. Betrokkene gaf aan deze beslissing geen gevolg. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om te veronderstellen dat betrokkene zich in de toekomst evenmin aan de hem/haar opgelegde maatregelen zal houden.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 6°, van de wet staat het vast dat betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Op 04.11.2025 werd immers een negatieve beslissing genomen door de RVV. Vervolgens diende betrokkene een volgend verzoek om internationale bescherming in op 07.11.2025.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 8°, van de wet staat het vast dat betrokkene in België reeds meerdere verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Betrokkene diende immers reeds op 08.05.2019, 14.06.2023, 17.10.2024, 04.02.2025 en 07.11.2025 verzoeken om internationale bescherming in, die negatief werden afgesloten.

Op basis van bovenstaande elementen is de DVZ van oordeel dat het risico op onderduiken actueel en reëel is.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

- Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.10.2022.

Betrokkene kreeg bij deze beslissing een termijn van 30 dagen om het grondgebied vrijwillig te verlaten.

Betrokkene heeft deze maatregel van de DVZ niet gerespecteerd en is op het grondgebied gebleven. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om in toepassing van artikel 74/28, § 3, derde lid, 1°, van de wet te stellen dat een minder dwingende maatregel ondoeltreffend is gezien betrokkene al eerder heeft getoond de genomen maatregelen niet te respecteren.

- In toepassing van artikel 74/28, § 3, derde lid, 2°, van de wet staat het vast dat een minder dwingende maatregel ondoeltreffend kan worden geacht gezien betrokkene niet heeft voldaan aan de medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23, of geen medewerking heeft verleend aan het aanklappende begeleidingstraject in het kader van een terugkeer- of overdrachtsprocedure, zoals voorzien in de artikelen 74/24 en 74/25: Uit het dossier blijkt immers dat betrokkene een ICAM-coaching opstartte. Op 06.02.2023 werd betrokkene uitgenodigd voor een gesprek met de ICAM-coach. Betrokkene gaf geen gevolg aan deze uitnodiging en liet niet weten niet aanwezig te kunnen zijn. Bijgevolgd werd de coaching stopgezet op 06.02.2023. Bijgevolg staat het vast dat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan de medewerkingsplicht en dat een minder dwingende maatregel ondoeltreffend is in dit geval. Bovendien wijst DVZ erop dat dit geïndividualiseerd traject het belangrijkste alternatief is voor een vasthouding.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van de betrokkene zijn genomen, dat de betrokkene derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn/haar arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn/haar nationale overheden. In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, A.K., gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de betrokkene, N. D., M. M., te weerhouden vanaf 09.03.2026 in het gesloten centrum te Brugge.”

1.11. Op 9 maart 2026 dient verzoekende partij een verzoekschrift in bij de Raad met het oog op een beroep in de versnelde procedure tegen de beslissing van 2 maart 2026 tot niet-ontvankelijkheid van haar laatste verzoek om internationale bescherming.

1.12. Op 16 maart 2026 dient verzoekende partij per J-BOX een verzoekschrift in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens (bijlage 13septies).

1.13. Op 17 maart 2026 besluit de Raad om het beroep tegen de beslissing van niet-ontvankelijkheid vanwege het CGVS te verwerpen in het arrest nr. 342.979.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Meer bepaald bevindt zij zich op heden in het gesloten centrum voor illegalen te Brugge. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikel 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van de artikelen 1 tot 4 en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen van de artikelen 1, 7, 62 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het beginsel van behoorlijk bestuur (EU-recht en Belgisch administratief recht) waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het recht om gehoord te worden, van het *audi alteram partem* beginsel, van het hoorrecht, van het recht van verdediging, van het proportionaliteitsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en ten slotte van het rechtszekerheidsbeginsel.

Dit middel motiveert zij als volgt:

“V. UITEENZETTING VAN HET ENIGE MIDDEL

Schending van :

- De artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna, “EVRM”);
- De artikelen 1 à 4 en 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna, “het Handvest”);
- De artikelen 1, 7, 62, en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna “LE” genoemd);
- De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de gronden voor bestuurshandelingen;
- het beginsel van behoorlijk bestuur (EU-recht en Belgisch administratief recht), waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure, het zorgvuldigheidsplicht, en het recht om gehoord te worden het rechtsbeginsel *audi alteram partem*, het hoorrecht, het recht van verdediging;
- het proportionaliteitsbeginsel;
- het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. 1.

Geschonden normen

Artikel 3 van het EVRM:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.”

Artikel 8 van het EVRM :

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De vereiste van artikel 8 van het EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 13 van het EVRM : Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Artikel 1 van het Handvest beschermt deze rechten op dezelfde manier:

“Menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden geëerbiedigd en beschermd.”

Artikel 2 van het Handvest - Recht op leven

“Eenieder heeft recht op leven.

Niemand wordt tot de doodstraf veroordeeld of terechtgesteld.”

Artikel 3 van het Handvest - Recht op menselijke integriteit

“1. Eenieder heeft recht op lichamelijke en geestelijke integriteit.

2. In het kader van de geneeskunde en de biologie moeten met name worden nageleefd:

- de vrije en geïnformeerde toestemming van de betrokkene, volgens de bij de wet bepaalde regels,*
- het verbod van eugenetische praktijken, met name die welke selectie van personen tot doel hebben, het verbod om het menselijk lichaam en bestanddelen daarvan als zodanig als bron van financieel voordeel aan te wenden, het verbod van het reproductief klonen van mensen.”*

Artikel 4 van het Handvest - Verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.”

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie :

“Eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Artikel 1 VW:

« §1 (...)

11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen zijn om aan te nemen dat een vreemdeling jegens wie een verwijderingsprocedure, een procedure voor de toekenning van internationale bescherming of een procedure voor het bepalen van of de overdracht naar de lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van de aanvraag om internationale bescherming loopt, zal onderduiken, gelet op de criteria opgesomd in § 2;

(...)

§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt vastgesteld na een individueel onderzoek en op basis van een of meer van de volgende objectieve criteria, rekening houdend met het geheel van de omstandigheden eigen aan elk geval: (...)

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn

betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugdrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbepalende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbepalende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

(...)

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

(...)

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

(...)"

Artikel 7 VW :

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :]

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister [2 ...]2 geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° [2 wanneer hij ter fine van weigering van toegang [4 en verblijf gesignaleerd staat in het SIS]4 of in de Algemene Nationale Gegevensbank;]2

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, [3 of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België.]3 door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, [3 of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België.]3 door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

[1 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;]1

[4 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.]4

[1 Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.]1

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden. Na (vijf) maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld. <W 1999-04-29/70, art. 2, 017; Inwerkingtreding : 06-07-1999>

(In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

Art. 74/14 VW:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft

8

gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land [2 een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid]2, of;

4° [3 ...]

5° [3 het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn. Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de verwerende partij om de beslissing passend te motiveren, rekening houdend met alle relevante stukken die zich in het dossier bevinden.

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen « doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385) en “que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook “en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle.” (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

De rechten van de verdediging en het recht op een eerlijke administratieve procedure, met inbegrip van de beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgplicht, het recht om te worden gehoord en het beginsel van "audi alteram partem", vereisen dat de vreemdeling uitnodigt wordt, of althans "in staat stelt", om zijn argumenten tegen de beslissingen die hij zou willen i nemen, naar voren te brengen:

« qu'eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause; qu'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire (...); que seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue; » (C.E. n°230293 du 24 février 2015, nous soulignons ; voy. également C.E. n°230257 du 19.02.2015 ; CE n°233.257 du 15.12.2015 ; CE n°233.512 du 19.01.2016 ; CCE n°141 336 du 19.03.2015 ; CCE n°146 513 du 27.05.2015 ; CCE n° 151.399, du 31.08.2015 ; CCE n°151890 du 7.09.2015 ; CCE n° 157.132, du 26.11.2015 ; CCE n° 151.890, du 7.09.2015; CCE n° 151.399, du 31.08.2015).

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, waaronder het recht om gehoord te worden, houden dit zorgvuldigheidsplicht ook in (HJEU, M.M. c Irlande, 22.11.2012, C-277/11, § 88) alsook dat de betrokkene in staat wordt geplaatst om zijn standpunt en betoog op een eerlijke en effectieve manier te uiten (HJEU, Boudjlida, 11.12.2014, C-249/13, § 54.).

Het evenredigheidsbeginsel, dat een autonoom beginsel is maar ook is verankerd in het grondrecht op eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven, vereist een juist evenwicht tussen de redenen voor een individuele maatregel en de nadelige gevolgen van die maatregel voor de situatie van de betrokkene.

Het vertrouwensbeginsel werd erkend door het Hof van Cassatie (Cass. 14 maart 1994). Het vloeit voort uit het beginsel dat burgers erop moeten kunnen rekenen dat administraties de regels naleven en een vastgesteld beleid volgen. Dit beginsel draagt bij aan de eerbiediging van de rechtszekerheid en het verbod op discriminatie (art. 10 en 11 van de Grondwet). Het EHRM herhaalt voortdurend dat de garanties van zekerheid en voorspelbaarheid vereist zijn door de eerbiediging van het fundamenteel recht op privé- en gezinsleven.”

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op het eerste zicht op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is *prima facie* aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de bepalingen aan waarop zij gegrondvest is. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt *prima facie* dan ook niet aangetoond.

2.2.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.2.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat hiervan een bijzondere toepassing is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel en bijgevolg ook van het proportionaliteitsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

2.2.7. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekende partij in haar middel dan wel de schending opwerpt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 1 tot 4 en 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van het recht van verdediging, van het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel maar dat zij deze bewering minstens niet voor deze bepalingen en beginselen niet verder uitwerkt dan door deze louter te vermelden in haar verzoekschrift. Op dit vlak is het middel dan ook noodzakelijkerwijze als niet-ontvankelijk af te wijzen.

In dezelfde zin blijkt uit de inhoud van haar verzoekschrift dat verzoekende partij bijkomend nog de schending opwerpt van artikel 6 van het EVRM.

2.2.8. De bestreden beslissing besluit op grond van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet om verzoekende partij terug te leiden naar de grens dan wel om voor haar de grens vast te stellen. Dit artikel van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat:

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

2.2.9. In dezelfde zin bepaalt de bestreden beslissing dat een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat aan verzoekende partij ter kennis gegeven werd terug uitvoerbaar is. Hiervoor verwijst de bestreden beslissing naar een dergelijk bevel van 19 februari 2022. Om deze beslissing te rechtvaardigen, verwijst verwerende partij naar artikel 52/3, §3 van de Vreemdelingenwet waarin bepaald wordt dat:

“§ 3. Indien de in paragraaf 1 en 2 bedoelde vreemdeling op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven, ziet de minister of zijn gemachtigde af van het nemen van een nieuwe verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel maar wordt de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven maatregel tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70.

Eenmaal de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven verwijderingsmaatregel niet langer overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 is opgeschort, kan de minister of zijn gemachtigde, indien hij dit nodig acht, de termijn die aan de vreemdeling was toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten verlengen.”

Principieel kan verwerende partij dan ook teruggrijpen naar een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2.10. In het eerste onderdeel van haar enige middel stelt verzoekende partij dat dit eerder bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd werd onder een opschortende voorwaarde. De bestreden beslissing zou aangeven dat het bevel slechts ten uitvoer gebracht zou kunnen worden na het einde van de procedure afhankelijk van het verzoek om internationale bescherming van 5 november 2025. Vermits er een beroep ingesteld werd tegen deze beslissing zou dit verzoek volgens verzoekende partij nog niet afgesloten zijn. Hierdoor zou men ook niet aan verzoekende partij kunnen verwijten dat zij hier nog geen gevolg aan heeft gegeven.

2.2.11. In het tweede onderdeel van haar middel herhaalt verzoekende partij dit standpunt. Zij verwijst nog naar haar beroep tegen de beslissing om haar verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren en wijst op bijkomende bewijsstukken die zij nog neerlegt in het kader van deze procedure. Verzoekende partij erkent dat een dergelijk beroep niet schorsend werkt, maar daarbij meent zij wel dat haar echt op een effectief rechtsmiddel aangetast wordt door de bestreden beslissing.

2.2.12. Voor wat deze beide onderdelen betreft, wijst de Raad erop dat er inderdaad op 9 maart 2026 inderdaad een beroep ingesteld werd tegen de beslissing van het CGVS om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren. Dit beroep werd aanhangig gemaakt op basis van de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de Vreemdelingenwet. Het betreft daarbij een zogenaamde versnelde procedure.

Op 17 maart 2026 heeft de Raad echter uitspraak gedaan over deze vordering heeft zij bij arrest nr. 342.979 het beroep van verzoekende partij verworpen. Dit betekent dat er een definitief oordeel geveld werd over het verzoek om internationale bescherming waardoor het betoog van verzoekende partij inzake het beweerdelijk nog steeds hangende beroep niet bijgetreden kan worden en de Raad niet verder dient in te gaan op de beweringen op dit vlak vanwege verzoekende partij.

2.2.13. Zoals reeds eerder vermeld, bepaalt de bestreden beslissing dat er aan verzoekende partij geen termijn gegeven wordt om het grondgebied te verlaten. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, is deze beslissing niet gegrondvest op artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet maar wel op artikel 7, tweede lid van deze wet.

2.2.14. Verwerende partij besluit tot een reëel risico op onderduiken en zal op grond hiervan besluiten dat geen termijn voor vrijwillig vertrek kan verleend worden aan verzoekende partij al zou de wet dit *sensu stricto* wel kunnen toelaten.

Verzoekende partij is echter van mening dat er geen sprake is van een dergelijk risico op onderduiken. Ten eerste, meent zij dat deze motivering een exacte overname is van een beslissing die reeds in februari 2026 genomen werd. Daarnaast zou verzoekende partij steeds op alle afspraken van verwerende partij, het CGVS en de Raad verschenen zijn en zij steeds meegewerkt heeft met de Belgische overheden. Daarnaast zou men het haar niet kunnen verwijten geen gevolg te hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 oktober 2022 vermits dit steeds qua uitvoering geschorst zou zijn. Ten slotte zou men niet louter kunnen verwijzen naar de vorige verzoeken die verzoekende partij indiende en bovendien werd de laatste procedure voor haar laatste verzoek niet verder ten gronde behandeld in graad van beroep vermits er sprake was van een laattijdig beroep en zij dan ook enkel nog een nieuw verzoek kon indienen.

2.2.14. De bestreden beslissing stelt vast dat er echter op basis van verschillende gronden besloten kan worden tot de noodzaak om geen termijn toe te kennen om het grondgebied te verlaten. Hiervoor beroept de bestreden beslissing zich op de onderrichtingen van artikel 1, §2, 3°, 4°, 6° en 8° van de Vreemdelingenwet waarin verduidelijkt wordt dat:

“§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

(...)

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, terugrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

(...)

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

(...)

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

(...)”

Uit de gegevens zoals vervat in het administratief dossier en waar de Raad rekening mee kan houden, blijkt dat:

- Er inderdaad destijds een ICAM-coaching opgestart werd om verzoekende partij te begeleiden. In het kader van deze begeleiding werd er een afspraak voorzien op 6 februari 2023. Verzoekende partij beweert dan wel dat zij aan alle uitnodigingen en oproepingen uitgaande van verwerende partij, het CGVS of de Raad te zijn ingegaan, maar uit het administratief dossier blijkt, zoals de bestreden beslissing ook geldig opmerkt, dat verzoekende partij niet bij deze afspraak opgedaagd is. Ondanks het feit dat zij steeds in de mogelijkheid gesteld wordt om naar aanleiding van een dergelijke gemiste afspraak de redenen voor haar afwezigheid kenbaar te maken en desgevallend te verzoeken om een nieuwe afspraak heeft zij deze kans niet genomen en heeft zij er zich louter toe beperkt niet op te dagen. Ter zitting wordt verzoekende partij gevraagd naar haar eventuele beweegredenen voor deze afwezigheid doch ook hier kan niet duidelijk aangegeven worden waarom er hiervoor gekozen werd. Hieruit kan inderdaad niet *prima facie* afgeleid worden dat verzoekende partij steeds heeft samengewerkt met de overheden.

- Verzoekende partij heeft geen gevolg gegeven aan het bewuste bevel om het grondgebied te verlaten van 19 oktober 2022 dat intussen zonder twijfel geldig en waarvan de periode om het land te verlaten ook reeds lang verlopen is.
- Tot op heden werden de verzoeken om internationale bescherming vanwege verzoekende partij steeds negatief afgesloten. Onmiddellijk na haar voorlaatste dergelijk verzoek heeft zij een nieuw verzoek ingediend op 7 november 2025 dat de uiteindelijke aanleiding vormde voor de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van dit verzoek. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat de Raad intussen ook inhoudelijk de beroepsprocedure bij het laatste verzoek om internationale bescherming afgewogen heeft en geoordeeld heeft dat er onvoldoende elementen voorliggen die een vernietiging van de beslissing van het CGVS mogelijk maken. Verzoekende partij heeft er dan ook geen belang meer bij om te verwijzen naar een voorgaand verzoek dat omwille van de laattijdigheid van dit beroep geen inhoudelijke beoordeling meer had kunnen krijgen.

De besluiten in de bestreden beslissing vinden dan ook ondersteuning in het administratief dossier en er blijkt nergens uit dat deze gevolgtrekkingen niet zouden overeen stemmen met de feitelijke gegevens en bijgevolg onredelijk of onzorgvuldig zouden zijn.

2.2.15. Voor de volledigheid merkt de Raad op dat beslissingen betreffende de toegang, het verblijf en de verwijdering van het grondgebied niet onder het toepassingsgebied vallen van artikel 6 van het EVRM.

2.2.16. De schending van artikel 13 van het EVRM betreffende het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kan niet op zichzelf worden ingeroepen, maar moet steeds samen met de schending van andere door het verdrag beschermde rechten en vrijheden worden opgeworpen. Verzoekende partij slaagt er niet in de schending van artikel 13 van het EVRM te koppelen aan een andere bepaling van het EVRM. Vermits de schending van een ander door het EVRM beschermd recht of vrijheid dus niet aan de orde is, is het middel niet-ontvankelijk wat de voorgehouden schending van artikel 13 van het EVRM betreft (RvS 9 juni 2015, nr. 231.479; RvS 22 december 2022, nr. 255.371; RvS 9 januari 2023, nr. 255.437; RvS 22 mei 2023, nr. 256.562).

In ieder geval heeft verzoekende partij ook geen belang meer bij het opwerpen van deze bepaling vermits intussen ook de procedure inzake haar verzoek om internationale bescherming afgerond is en inhoudelijk afgewogen werd en daarnaast kan de Raad op geen enkele wijze een schorsende werking toekennen aan procedures waaraan de wetgever geen schorsende werking heeft verleend.

2.2.17. Verzoekende partij voert in haar middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 1 tot 4 en 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van het recht van verdediging, van het recht om gehoord te worden, van het *audi alteram partem* beginsel, van het hoorrecht, van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel zonder dat zij uitwerkt in welke mate er op dit vlak sprake zou zijn van een dergelijke schending. Het volstaat niet dat verzoekende partij deze bepalingen en beginselen louter opwerpt om een dergelijke schending vast te stellen.

Het middel is op dit vlak dan ook niet-ontvankelijk.

2.2.18. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat, er in zoverre er al sprake zou zijn van een ontvankelijk middel, geen ernstig middel werd aangevoerd.

2.2.19. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. DE WILDE